

Чому сховалась гумка

Леонід Куліш-Зіньків

Вчився у першому класі хлопчик Дмитрик. Як і всі хлопчики та дівчатка, він мав гарного портфелика, а у ньому зошита і букварика. Дуже швидко навчився Дмитрик читати. За те, що він так гарно читав казочки й оповіданнячка, хвалили його мама з татом і дідусь з бабусею. Одне тільки погано було: не вмів він охайно писати та ще й помилки робив.

Одного дня відкрив Дмитрик свого портфелика, а в ньому щось тоненьким голосочком пропищало.

— Хто там? — перелякано запитав Дмитрик.

— Це я, Гумка. Ні, не думай, хлопчику, що я звичайна гумка. Варто сказати мені: "Гумко, Гумко, до роботи!" — і я всі плями злижу і помилки виправлю. Тільки, хлопчику, не забудь потім сказати: "Гумко, сховайся!"

З того дня працююча Гумка завжди вилизувала плями й помилки з Дмитрикового зошита. Тепер удома хлопчика не сварили, і вчителька хвалити почала.

Якось попросив Дмитрик свою Гумку до роботи, а сам на вулицю гуляти пішов. Коли ж повернувся — очам своїм не повірив. Чарівна Гумка наробила такого, що ні в казці розказати, ні пером описати. Весь зошит був у дірках, а на місці оцінки, яку поставила вчителька червоним олівцем, виднілось щось схоже на глибоку чорну яму.

Заплакав Дмитрик. Довго не знав, що йому робити. Нарешті витер сльози, вмив лице і руки, дістав нового зошита і рівненько почав виводити слова. Написав — і сам здивувався — жодної плями не залишив, жодної помилки не зробив. Коли хотів покласти зошита до портфелика, помітив, що чарівна Гумка кудись зникла.

— Гумко, Гумко, де ти? — запитав Дмитрик.

— До побачення, хлопчику! — почувся тонесенький голосок. — До побачення! У твоєму зошиті тепер мені нема чого робити.